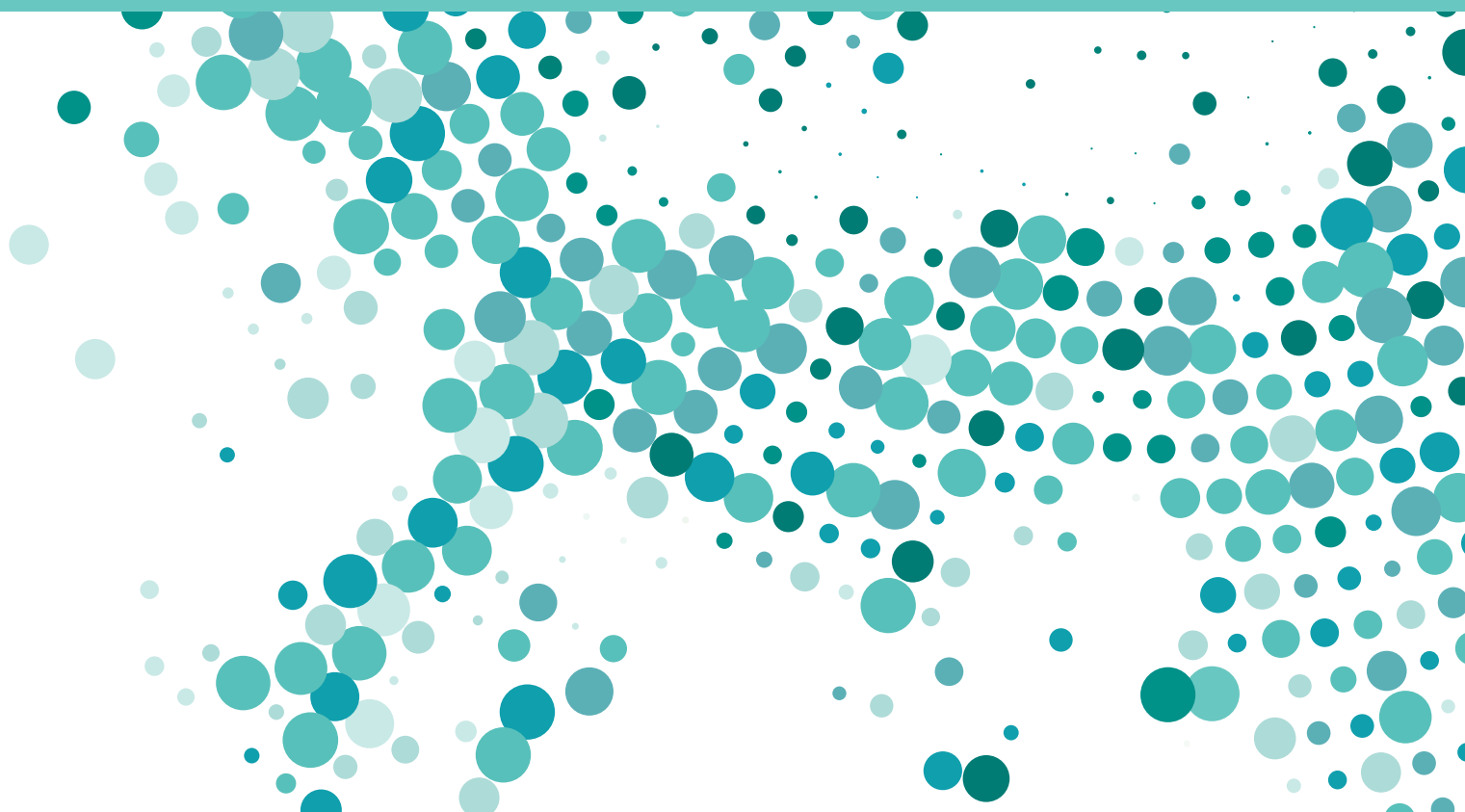

Arrangemang för mottagande av internationellt bistånd i Finland vid naturkatastrofer och katastrofer som orsakats av människor

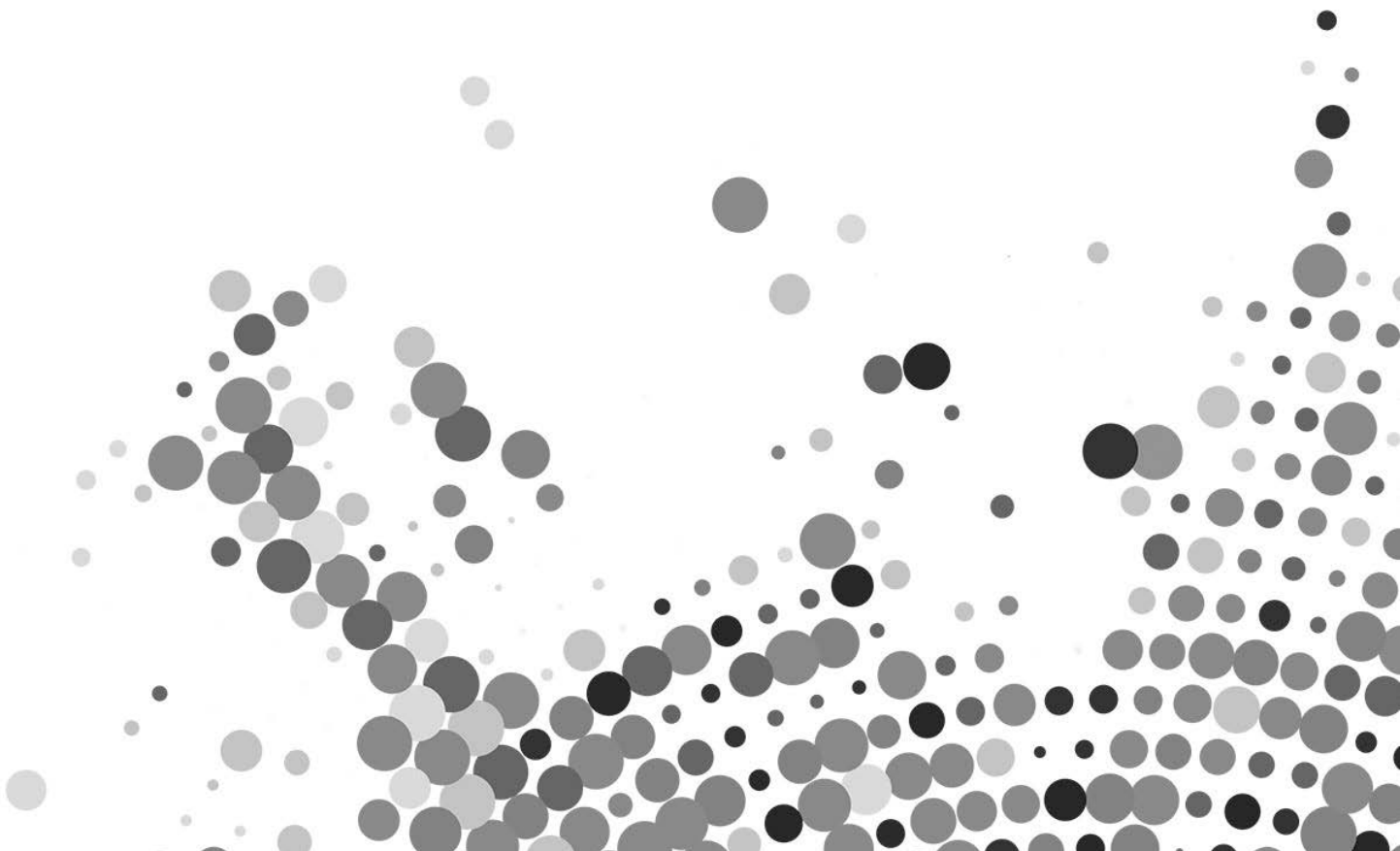
INRIKESMINISTERIETS PUBLIKATION 19/2015

Arrangemang för mottagande av internationellt bistånd i Finland vid naturkatastrofer och katastrofer som orsakats av människor

INRIKESMINISTERIETS PUBLIKATION 19/2015

Inrikesministeriet
Helsingfors 2015

ISSN 2341-8524 (elektronisk publikation)
ISBN 978-952-324-050-6 (elektronisk publikation)

Författare (uppgifter om organet: organets namn, ordförande, sekreterare) Ordförande, räddningsöverinspektör Taito Vainio Vice ordförande, konsultativ tjänsteman Eero Kytömaa		Typ av publikation Anvisning	
		Uppdragsgivare Inrikesministeriet	
		Datum för tillsättandet av organet SM022:00/2014, SMDno 2014-1437 24.9.2014	
Publikation (även den finska titeln) Arrangemang för mottagande av internationellt bistånd i Finland vid naturkatastrofer och katastrofer som orsakats av människor			
Publikationens delar Anvisning			
Referat Världnationsstödet (Host Nation Support) definieras i Europaparlamentets och rådets beslut av den 17 december 2013 (nr 1313/2013/EU) om en civilskyddsmekanism för unionen. Med världnationsstöd avses alla åtgärder som vidtas under beredskaps- och insatsfasen av den stat som tar emot eller skickar bistånd, eller av kommissionen, i syfte att undanröja alla förutsebara hinder för internationellt bistånd som tillhandahålls genom unionens civilskyddsmekanism. Enligt beslutet ska medlemsstaterna vidta lämpliga beredskapsåtgärder för att underlätta världnationsstödet. Syftet med anvisningen är att avlägsna hinder i fråga om administration och informationsutbyte så att ankomsten av internationella biståndsgrupper och biståndsmateriel till Finland samt den operativa verksamheten, avresan från landet och transiteringen genom Finlands område utförs effektivt i en katastrofsituation. I anvisningen fastställs åtgärder i fråga om internationellt bistånd som den myndighet som är allmän ledare vidtar i situationer som ingår i räddningsmyndighetens behörighetsområde. Anvisningen tillämpas också i situationer där sjöräddningsmyndigheten, miljömyndigheten eller hälsovårdsmyndigheten har ledningsansvaret. I anvisningen beskrivs dessutom verksamhetsmodellerna för mottagande av internationellt bistånd. Anvisningen har utarbetats i en arbetsgrupp där inrikesministeriet, försvarsministeriet, social- och hälsovårdsministeriet, utrikesministeriet, miljöministeriet, Krishanteringscentret som är underställt inrikesministeriet, Gränsbevakningsväsendet, Finlands Kommunförbund, Suomen Pelastusjohtajat och Tullen varit representerade. De behöriga myndigheterna har skrivit de avsnitt som gäller deras egna ansvarsområden i denna anvisning. Kapitlen 1–7 i anvisningen handlar om gemensamma förfaranden som iakttas oberoende av vilken myndighet som har det allmänna ledningsansvaret i situationen. Kapitlen 8–10 har indelats i myndighetsspecifika åtgärder utifrån det allmänna ledningsansvaret.			
Nyckelord Världnationsstödet, internationellt bistånd, räddningsverksamhet, sjöräddningsverksamhet, bekämpning av fartygsoljeskador och fartygskemikalieolyckor, akuta hälsokriser			
Övriga uppgifter http://www.intermin.fi/publikationer			
Seriens namn och nummer Inrikesministeriets publikation 19/2015		ISSN 2341-8524	ISBN 978-952-324-050-6 (PDF)
Sidoantal 31	Språk svenska	Pris	Sekretessgrad
Distribution Inrikesministeriet		Förläggare/utgivare Inrikesministeriet	

INNEHÅLL

1	Anvisningens syfte	6
2	Nationella principer.....	7
3	Processer som anknyter till det internationella biståndets ankomst till landet och avgång från landet.....	9
3.1	Gränspassering för personer.....	9
3.2	Införsel av varor, materiel och material som nödhjälp till Finland	10
3.3	Processen för avresan från landet.....	11
4	Säkerhetsfaktorer	11
5	Kommunikationssystem	11
5.1	Användning av radiofrekvenserna.....	12
5.2	Tillgången på allmänna kommunikationstjänster och användningen av dem.....	12
5.3	Datasäkerhet.....	13
6	Information	13
7	Rapportering och lärande av insatserna.....	14
8	Processen för begäran om hjälp.....	14
8.1	Begäran om hjälp i uppgifter som gäller räddningsinsatser.....	14
8.2	Begäran om hjälp vid sjöräddningsinsatser.....	15
8.3	Begäran om hjälp vid bekämpning av fartygsolja- och fartygskemikalieskador.....	15
8.4	Begäran om hjälp i nödsituationer som hotar hälsan.....	16
9	Allmänna arrangemang för mottagande av internationellt bistånd	17
9.1	Arrangemang för mottagande av bistånd inom räddningsväsendet	17
9.2	Mottagande av bistånd vid sjöräddningsinsatser.....	18
9.3	Mottagande av bistånd vid bekämpning av fartygsolja- och fartygskemikalieskador.....	18
9.4	Mottagande av bistånd i nödsituationer som hotar hälsan	19
10	Verksamhet i olyckssituationer.....	19
10.1	Verksamhet vid räddningsinsatser	19
10.2	Beredskapsåtgärder och verksamhet vid sjöräddningsinsatser	20
10.2.1	Sjöräddningsledare (SMC).....	20
10.2.2	Ledare på olycksplatsen (OSC)	20
10.2.3	Koordinator för flygverksamheten (ACO)	20
10.3	Beredskapsåtgärder och verksamhet vid fartygsolja- och fartygskemikaliesituationer.....	21
10.4	Beredskapsåtgärder och verksamhet i nödsituationer som hotar hälsan	21
	BILAGA 1: Gränsövergångsställen.....	23
	BILAGA 2: Processen för begäran om bistånd i situationer som ingår i räddningsväsendets område	25
	BILAGA 3: Kontaktpersonens minneslista för räddningsväsendets uppgifter.....	27
	BILAGA 4: Arrangemang för lämnande av värdnationsstöd som räddningsverken ska vidta när internationellt bistånd tas emot.....	28
	BILAGA 5: Kontaktinformation.....	30

1 Anvisningens syfte

Värdsnationsstödet (Host Nation Support) definieras i Europaparlamentets och rådets beslut av den 17 december 2013 (nr 1313/2013/EU) om en civilskyddsmekanism för unionen. Med värdsnationsstöd avses alla åtgärder som vidtas under beredskaps- och insatsfasen av den stat som tar emot eller skickar bistånd, eller av kommissionen, i syfte att undanröja alla förutsebara hinder för internationellt bistånd som tillhandahålls genom unionens civilskyddsmekanism. Detta inkluderar även stöd från medlemsstaterna för att underlätta transitering av bistånd genom deras territorium. Enligt punkt 8 i artikel 9 i kapitel 3 i beslutet ska medlemsstaterna vidta lämpliga beredskapsåtgärder för att underlätta värdsnationsstödet.

Denna anvisning behandlar värdsnationsstödet för mottagande av internationellt bistånd i sådana situationer som definieras av unionens civilskyddsmekanism. Unionens civilskyddsmekanism omfattar skyddet av människor, miljö och egendom vid naturkatastrofer och katastrofer som orsakats av människor och som inträffar inom eller utanför unionen. Mekanismen omfattar följderna av terrordåd, katastrofer som orsakas av teknik och radiologiska olyckor, miljökatastrofer, havsförorening och akuta hälsokriser. Vad beträffar katastrofer orsakade av terrordåd eller radiologiska olyckor omfattar civilskyddsmekanismen beredskapsåtgärder före händelsen och insatser i själva situationen. Anvisningen kan också tillämpas i katastrofsituationer i vilka Finland ber om hjälp utifrån bilaterala avtal¹ eller multilaterala avtal.²

Syftet med anvisningen är att avlägsna hinder i fråga om administration och informationsutbyte så att ankomsten av internationella biståndsgupper och biståndsmateriel till Finland samt den operativa verksamheten, avresan från landet och transiteringen genom Finlands område utförs effektivt. I anvisningen fastställs åtgärder i fråga om den internationella hjälpen som den myndighet som fungerar som allmän ledare vidtar i situationer som ingår i räddningsmyndighetens behörighetsområde. Anvisningen tillämpas också i situationer där sjöräddningsmyndigheten, miljömyndigheten eller

¹ De bilaterala avtalen är:
Avtal om räddningstjänstsamarbete inom gränsområdet mellan Finland och Norge (FördrS 17/1986),
Överenskommelse mellan Republiken Finlands regering och Ryska Federationens regering om samarbete i syfte att förebygga olyckor och avvärja följderna av dem (FördrS 51 och 52/1996),
Överenskommelse mellan Republiken Finlands regering och Republiken Estlands regering om samarbete på området förebyggande av, beredskap för och insatser vid nödsituationer (FördrS 33–34/2015),
Överenskommelse om samarbete vid sjö- och flygräddning med Sverige (FördrS 27/1994),
Överenskommelse om samarbete vid sjö- och flygräddning med Ryssland (FördrS 28/1994),
Överenskommelse om samarbete vid sjö- och flygräddning med Estland (FördrS 53/1999),
Överenskommelse om samarbete vid bekämpning av förorening av Östersjön som till följd av olycksfall förorsakats av olja och andra skadliga ämnen med Ryssland (FördrS 54/1990),
Överenskommelse om samarbete vid bekämpning av förorening av Östersjön som till följd av olycksfall förorsakats av olja och andra skadliga ämnen med Estland (FördrS 31/1995).

² De multilaterala avtalen är:
Avtal mellan Danmark, Finland, Norge och Sverige om samarbete över territorialgränserna i syfte att vid olyckshändelser hindra eller begränsa skador på människor eller egendom eller i miljön (FördrS 20 och 21/1992). Island anslöt sig till avtalet den 5 april 2001,
Avtal mellan regeringarna i Barents euroarktiska område om samarbete inom förebyggande, beredskapsåtgärder och räddningsverksamhet i anslutning till olycksfall (FördrS 22 och 23/2012),
Avtal om flyg- och sjöräddningssamarbete i den arktiska regionen (FördrS 2 och 3/2013),
Konvention om skydd av Östersjöområdets marina miljö (HELCOM) 1992 (FördrS 2/2000),
Avtal mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige om samarbete i fråga om bekämpning av förorening av havet genom olja eller andra skadliga ämnen 1993 (Nordiska avtalet om bekämpningssamarbete) (FördrS 71/1998 och FördrS 72/1998).

hälsovårdsmyndigheten har ledningsansvaret. I anvisningen beskrivs dessutom verksamhetsmodellerna för mottagande av internationell hjälp. Anvisningen tillämpas endast för att organisera hjälp som Finland officiellt bett om.

Anvisningen har utarbetats i en arbetsgrupp där inrikesministeriet, försvarsministeriet, social- och hälsovårdsministeriet, utrikesministeriet, Krishanteringscentret som är underställt inrikesministeriet, Gränsbevakningsväsendet, Finlands Kommunförbund, Suomen Pelastusjohtajat och Tullen varit representerade. De behöriga myndigheterna har skrivit de avsnitt som handlar om deras egna ansvarsområden i denna anvisning. Kapitlen 1 - 7 i anvisningen handlar om gemensamma förfaranden som iakttas oberoende av vilken myndighet som har det allmänna ledningsansvaret i situationen. Kapitlen 8 - 10 har indelats utifrån det allmänna ledningsansvaret i myndighetsspecifika åtgärder.

2 Nationella principer

Ministeriernas ansvar och uppgifter bygger på gällande lagstiftning. I lagstiftningen ges ingående föreskrifter om de olika myndigheternas befogenheter. Enligt 10 § i reglementet för statsrådet behandlas ett ärende av det ministerium till vars ansvarsområde ärendet huvudsakligen hör. I reglementet för statsrådet (262/2003) finns närmare bestämmelser om behörighetsfördelningen mellan statsrådets allmänna sammanträde och ministerierna. Enligt 66 § i grundlagen leder statsministern statsrådets verksamhet och ser till att beredningen och behandlingen av de ärenden som hör till statsrådet samordnas. Enligt 2 § 2 mom. i lagen om statsrådet (175/2003) ska ministerierna vid behov samarbeta vid beredningen av ärenden. Det ministerium till vars ansvarsområde ärendet huvudsakligen hör har ansvaret för ordnandet av samarbetet. Om det råder oklarhet om behörigheten i ett ärende, avgörs frågan om på vilket ministerium ärendet ankommer eller vilket ministerium som ska behandla ett vittsyftande ärende vid statsrådets allmänna sammanträde.

Den instans som har ålagts en uppgift eller ett ansvar svarar för kostnaderna. En allmän princip beträffande begäran om internationellt bistånd är att den som begär bistånd betalar de kostnader som det internationella biståndet eventuellt medför.

Ankomsten av det internationella biståndet till Finland ska organiseras så att det sker så smidigt och flexibelt som möjligt. Den myndighet som leder verksamheten avtalar med Gränsbevakningsväsendet och Tullen om ett lämpligt gränsövergångsställe senast när det är aktuellt med att godkänna det internationella biståndet. Gränsövergångsställena anges i bilaga ett (1). Det är möjligt att avvika från gränsövergångsställenas öppettider för att möjliggöra en snabbare gränspassering för det internationella biståndet.

Enligt Europaparlamentets och rådets beslut om en civilskyddsmekanism för unionen (1313/2013/EU) kan katastrofbistånd från utlandet även omfatta militära resurser som används under ledning av det aktuella landets civila räddningstjänst. Militära resurser kan användas exempelvis inom stödet för transporter, logistik eller sjukvård. I de fall då det anses vara lämpligt att använda militär kapacitet vid civilskyddsinsatser bör samarbetet med militären följa detaljerade tillvägagångssätt, förfaranden och kriterier som bygger på internationell praxis, och som fastställts av rådet eller dess behöriga organ för att göra militär kapacitet som är relevant för civilskydd tillgänglig för civilskyddsmekanismen i överensstämmelse med relevanta internationella riktlinjer.

Mellan republiken Finlands regering och NATO har undertecknats ett samförståndsavtal om värnationsstöd (FördrS 82/2014), som gäller olika myndigheters verksamheter. Beslut om verkställande av värnationsstödet i praktiken fattas under alla omständigheter fall för fall. Det Memorandum of Understanding angående HNS som ingåtts med NATO utgör en grund för överenskommelser om värnationsstödet med anknytning till mottagande av militärt bistånd utifrån.

Ankomsten till Finlands territorium och transitering genom Finlands territorium regleras av territorialövervakningslagen. Enligt 4 § i territorialövervakningslagen (18.8.2000/755) får en militärperson eller militäravdelning från en främmande stat inte utan tillstånd överskrida gränsen till finskt territorium eller uppehålla sig i landet, om inte något annat följer av ett internationellt avtal som är förpliktande för Finland. Detsamma gäller i fråga om ett militärfordon från en främmande stat. Nödvändiga tillstånd beviljas av huvudstaben. Försvarsministeriet kan förbehålla sig beslutanderätten i ett tillståndsärende som annars ska avgöras av huvudstaben. (territorialövervakningslagen 10 §).

Vid förmedling av internationell hjälp genom Finlands territorium till en hjälpbehövande stat ska det transiterande landet framföra en begäran om tillstånd för ankomst till Finlands territorium, om det inte är fråga om rörlighet inom Schengenområdet. I Barentsavtalet mellan Finland, Norge, Sverige och Ryssland finns särskilda bestämmelser om transport av bistånd genom ett annat avtalslands territorium. Finland har förbundit sig att inom ramen för Barentsavtalet bevilja tillstånd till ankomst till landet enligt territorialövervakningslagen, då Finland begär internationellt bistånd, eller tillstånd för transitering genom Finland till en annan stat som behöver bistånd. Finland har också undertecknat NATO:s samförståndsavtal om transitering vid räddningsinsatser (Memorandum of Understanding on the Facilitation of Vital Cross Border Transport, EAPC(C)D(2006)0031)

Vid brådskande räddningsinsatser eller åtgärder för bekämpning av miljöskador kan en främmande stats statsluftfartyg eller statsfartyg på begäran av en territorialövervakningsmyndighet eller en annan myndighet utan tillstånd enligt 1 mom. komma in på finskt territorium för ett brådskande räddningsuppdrag, ett gränssäkerhetsuppdrag eller ett uppdrag som gäller avvärjande av miljöskador, eller för att assistera vintersjöfarten. Andra myndigheter än territorialövervakningsmyndigheterna ska utan dröjsmål underrätta huvudstaben om sin begäran. (5 § 3 mom. i territorialövervakningslagen 18.8.2000/755).

Vid transitering av internationellt bistånd eller internationell materiel genom Finlands territorium avtalar den sändande staten om nödvändigt stöd med den behöriga myndigheten.

Ett statsluftfartyg från en främmande stat får ankomma till finskt territorium och uppehålla sig i landet endast med stöd av ett för Finland förpliktande internationellt avtal eller med stöd av ett tillstånd (territorialövervakningslagen 5 §), om inte något annat föreskrivs i 2 eller 3 mom. En gränspassering som avviker från den lagenliga luftfartygstrafiken mellan Ryssland och Finland förutsätter, på grund av Rysslands lagstiftning, utöver ett eventuellt inresetillstånd dessutom att ländernas luftfartsmyndigheter avtalar om detta från fall till fall (RP 17/2012 rd s. 10).

Ett statsfartyg från en främmande stat får ankomma till finskt territorium och uppehålla sig i landet endast med stöd av ett för Finland förpliktande internationellt avtal eller med stöd av ett tillstånd (territorialövervakningslagen 5 §), om det inte är fråga om oskadlig genomfart (havsrättskonventionen FördrS 50/1996, artikel 19).

Enligt bestämmelserna i självstyrelselagen för Åland har finska statens ministerier ansvaret för att begära internationellt bistånd till Åland. Statliga myndigheter framför en sådan begäran om bistånd till utlandet. Inom de sektorer som ingår i landskapets behörighetsområde (t.ex. brand- och räddningsväsendet, bekämpning av oljeskador, hälso- och sjukvård) ankommer det på landskapets myndigheter att bedöma om hjälp utifrån behövs och att framföra en eventuell begäran till statens behöriga ministerium. Detta ministerium ska sörja för kontakten till utlandet på samma sätt som för övriga delar av Finland. Ärenden som även på Åland ingår i statens behörighetsområde (radioaktivt nedfall, befolkningsskydd, undantagstillstånd, sjöräddning, flygräddning) omhändersas på samma sätt som i landet i övrigt. Dessa uppgifter handhas då av statliga myndigheter, såsom Tullen i fråga om export och import. Gränsbevakningsväsendet leder sjöräddningsoperationer och kontrollerar utlänningsars inresa i landet.

Med stöd av internationella fördrag utgör Åland ett demilitariserat och neutraliserat område. Det förhindrar förläggandet av militär personal, militära fordon och militär utrustning på Åland samt genomfart genom Åland, dock med vissa undantag för Finlands del. (Konventionen angående Ålandsöarnas icke-befästade och neutralisering FördrS 1/1922, punkt a och b i artikel 4).

3 Processer som anknyter till det internationella biståndets ankomst till landet och avgång från landet

Utgångspunkten för det internationella biståndets ankomst och avgång är att den materiel som kommit med de internationella enheterna också avlägsnas från landet när enheterna lämnar landet.

3.1 Gränspassering för personer

I Finland är det Gränsbevakningsväsendet som ansvarar för formaliteterna när personer passerar gränsen. I ärenden som gäller inresa, visum och uppehållstillstånd för räddnings- eller biståndspersonalen iakttas normala bestämmelser om inresa som tillämpas i nödvändig omfattning och till tillämpliga delar på det sättet som föreskrivs i utlänningslagen (30.4.2004/301). För godkännande av inresa i undantagssituationer räcker det att räddnings- och hjälppersonal har pass eller minst ett sådant resedokument som avses i 15 § i utlänningslagen (en identitetshandling eller annan liknande handling i stället för pass), och av dem krävs inte visum eller arbetstillstånd för gränspassering (Rådets visumförordning 539/2001/EG artikel 4, punkt 1C; Utlänningslagen 30.4.2004/301).

Den som begär internationellt bistånd ansvarar för att en separat förteckning över personer och materiel uppgörs om biståndspersonalen och -materielen i varje avdelning. Genom unionens civilskyddsmekanism har medlemsländernas resurser för leverans av bistånd byggts upp i modulformat, vilket innebär att det biståndsbegärande landet är informerat om deras prestanda, materiel och personal redan på förhand. Avvikande från de övriga fallen krävs på gränsen mellan Finland och Ryssland ett dokument om begäran om hjälp samt ett tillstånd av gränsfullmäktige, vilket i praktiken motsvarar den personalförteckning som krävs av alla.

Målet är att vid brådskande olyckor genom tillfälliga arrangemang dirigera räddningsfordon förbi eventuella köer.

3.2 Införsel av varor, materiel och material som nödhjälp till Finland

Övervakningen av införseln av varor och tillbehör till Finland ingår i Tullens behörighetsområde. Vid införsel av varor, materiel och material som nödhjälp till Finland iakttas i regel det normala förfarandet för importförtullning och -anmälan, men importtull eller skatter uppbäras inte då förutsättningarna för tullfrihet uppfylls.

Materiel och varor från EU:s tull- och accisområde kan införas utan tullformalityter, och inga importtullar uppbärs. Förfarandena som gäller varor som kommer från områden utanför EU:s tull- och accisområde kan indelas i temporär import, permanent import, import i anslutning till återuppbyggnad och undantag som anges i statsfördrag.

Temporär import är det bäst lämpade tullförfarandet då en internationell räddningsenhet med materiel ankommer till landet och lämnar EU:s territorium tillsammans med sin materiel efter att insatsen har slutförts.

Räddningsenheten kan ankomma till landet med s.k. muntligt deklarationsförfarande. Fordon kan i regel deklarerars genom det temporära förfarandet genom att välja den gröna filen. Om enheten har en större mängd materiel och varor med sig ska varorna deklarerars genom att fylla i den handling som krävs (Tullblankett 613r, Temporär import - Förteckning/dokument till stöd för en muntlig tulldeklaration).

För större mängder varor och material används det skriftliga förfarandet för temporär import. Deklarationerna lämnas elektroniskt hos Tullens elektroniska servicecentral eller manuellt till tullmyndigheten på importplatsen. På tulldeklarationen lämnas samtidigt en ansökan om tillstånd för temporär import.

Vid permanent import beaktar EU:s tullagstiftning "material för katastrofhjälp", när materialet är avsett för organ som godkänts av en stat eller behöriga myndigheter, såsom varor som importeras av välgörenhets- och biståndsorganisationer som godkänts av behöriga myndigheter. Med stöd av EU:s förordning om tullfrihet uppbärs i detta fall inga importtullar.

Tullfrihetsförordningen och normalt importförtullningsförfarande tillämpas i fall då stora mängder varor och räddningsmateriel importeras till landet och avsikten är att de förblir permanent i landet. Då ansöks om tullfrihet för varorna på beslut av EU-kommissionen. Ansökan utarbetas av det behöriga ministeriet som lämnar ansökan till statsrådet. I fråga om katastrofhjälp kan ett brådskande förfarande tillämpas vid beslut om tullfrihet. Exempel på beslut om tullfrihet som EU-kommissionen har fattat är beslutet om varor som delades ut till offer för översvämningarna i Ungern 2010 och beslutet om varor som delades ut till offer för jordbävningen i Italien 2012.

Befrielse från importtull beviljas på de villkor som nämns ovan även varor som räddningsenheterna har importerat för eget behov under pågående biståndsinsatser. Förutsättningen är att katastrofen eller olyckan redan inträffat på EU:s tullområde. Om importören inte är ett statligt organ behöver den ett behörighetstillstånd som ska sökas hos Tullens tillståndscentral.

Vid import i anslutning till återuppbyggnad beviljas inte material och utrustning avsedda för återuppbyggnad av katastrofområden befrielse från importtull. I dessa fall tillämpas det normala importförfarandet, då tullar och skatter uppbärs.

Överenskommelse mellan Republiken Finland och Ryska Federationen om samarbete i syfte att förebygga olyckor och avvärja följderna av dem motsvarar riktlinjerna i EU:s tullagstiftning. Enligt överenskommelsen får biståndsgrupper utan hinder och

avgift endast importera sådana varor som är avsedda för utförande av räddningsverksamheten samt personligt gods. Till tullmyndigheten ska lämnas en fullständig förteckning över biståndsgruppens utrustning och biståndstillbehör, och gruppens ledare ska bekräfta förteckningen med sin underskrift. I överenskommelsen har antecknats vissa begränsningar, till exempel gällande import av berusande läkemedel och om behandling av utrustning som importerats tillfälligt om den inte kan föras bort från landet.

3.3 Processen för avresan från landet

Avresan från landet sker i regel via officiella gränsövergångsställen på det sätt som har överenskommit med den bistående staten. Personförteckningen används för att säkerställa att alla personer som inrest till landet också avreser från landet.

När varorna och materielen har importerats till landet genom förfarandet för temporär import ska de avlägsnas från EU:s territorium inom utsatt tid. Förteckningen över varor som importeras med muntlig deklaration visas upp på tullens verksamhetsställe vid avreseplatsen. Om tullblanketten 613s har använts vid importen, ska blanketten visas upp på tullens verksamhetsställe vid avreseplatsen, varvid tullen gör de nödvändiga anteckningarna i handlingen, varefter förfarandet slutförs. I fråga om varor eller materiel som förstörts kan Tullen besluta från fall till fall att de förstörda varorna inte behöver föras bort från landet, även om varan eller materielen är antecknad i inreseförteckningen.

4 Säkerhetsfaktorer

Finland ansvarar för de internationella biståndsenheternas allmänna säkerhet på sitt territorium. Den myndighet som fungerar som allmän ledare ansvarar för att de internationella biståndsenheternas allmänna säkerhet genomförs i samarbete med polisen. Den myndighet som leder verksamheten ansvarar för de internationella gruppernas verksamhetsförutsättningar i Finland.

Formationerna för internationellt bistånd fungerar enligt lagstiftningen i Finland. Om det är uppenbart att verksamhetssätten eller materielen har sådana drag att finsk lagstiftning inte tillåter att verksamheten fortsätter utan preciseringar, ska den finländska kontaktpersonen som övervakar verksamheten ingripa utan dröjsmål och underrätta räddningsverksamhetens ledningscentral om situationen.

5 Kommunikationssystem

Internationella biståndsformationer har ofta egen kommunikationsutrustning med sig. Åtgärder måste vidtas för att säkerställa kommunikationsutrustningens användbarhet i Finland, och exempelvis de radiofrekvenser som kan användas ska kontrolleras hos Kommunikationsverket. För att säkerställa kommunikationsförbindelserna rekommenderas att de internationella räddningsenheterna i första hand använder den kommunikationsutrustning som de haft med sig för sin egen interna kommunikation.

De internationella biståndsformationernas kommunikation med finländska myndighetsaktörer kan i den mån det är möjligt ordnas med VIRVE-utrustning, mobiltelefoner och e-post. I kommunikationsplanerna ska införas en verksamhetsmodell där kontaktpersonen ges en VIRVE-handradio som personen använder för att förmedla

meddelanden mellan den internationella biståndsformationen som personens ansvarar för och de finländska lednings- och samordningscentralerna. Vid bekämpning av fartygsolje- och fartygskemikalieskador kan även andra kommunikationsmedel användas.

5.1 Användning av radiofrekvenserna

I 39 § i informationssamhällsbalken (917/2014) föreskrivs att sådan främmande statspersonal som avses i Tammerforskonventionen om tillhandahållande av telekommunikationsresurser för lindrande av katastrofverknningar och för hjälpinsatser inte behöver radiotillstånd för innehav och användning av radiosändare om Kommunikationsverket informerats om innehavet och användningen av radiosändaren och om Kommunikationsverket har fått de uppgifter som verket begärt om radiosändarens konstruktion och planerade användning.

En betydande del av radiofrekvenserna är samfrekvenser på vilka radiosändare som uppfyller EU-kraven är helt befriade från tillståndsplikt. Innehav och användning av sådan utrustning i Finland kräver inga formaliteter. En förteckning över samfrekvenser som är befriade från tillståndsplikt och över villkoren för användningen av dem finns i Kommunikationsverkets föreskrift 15.

Innehav och användning av vissa radiosändare i Finland godkänns om en behörig myndighet i ett annat land utfärdat tillstånd eller annat berättigande för användning av utrustningen i fråga. Dessa utrustningar räknas upp i Kommunikationsverkets föreskrift 12.

Om avsikten är att i anslutning till en räddningsinsats använda en radiosändare vars användning inte är befriad från tillståndsplikt med stöd av föreskrifterna 15 eller 12, ska information om radiosändarnas viktigaste egenskaper lämnas till Kommunikationsverket. De viktigaste egenskaperna är:

- placeringssorterna för fasta stationer
- antalet mobila stationer och deras användningsområden
- använda frekvenser
- sändningseffekter
- signalklass och kanalens bredd

5.2 Tillgången på allmänna kommunikationstjänster och användningen av dem

Utländska SIM-kort, dvs. abonnemang, fungerar i princip som sådana i mobilkommunikationsnäten i Finland. Det lönar sig att kontrollera saken hos mobilkommunikationsoperatörerna i Finland. De finländska teleföretagens kommunikationstjänster i det fasta och mobila nätet, såsom mobiltelefonabonnemang och bredbandstjänster, kan efterfrågas hos respektive teleföretag.

Om det är sannolikt att behovet av mobilkommunikationstrafik blir avsevärt större än normalt är det bra att försöka säkerställa att nätverken har tillräcklig kapacitet genom att underrätta nätverksoperatörerna inom mobilkommunikation om det ökande behovet av mobilkommunikationstrafik. Även om en särskild ökning av behovet av kapacitet inom mobilkommunikationsnätverken inte är att vänta, rekommenderas att de viktigaste teleföretagen informeras om den kommande specialsituationen i ett så tidigt skede som möjligt.

5.3 Datasäkerhet

Beträffande eventuella funktions- eller datasäkerhetsproblem i tjänster som upphandlas av teleföretagen finns det anledning att i första hand kontakta teleföretaget i fråga.

Om särskilt allvarliga datasäkerhetsavvikelser upptäcks under den pågående situationen i de kommunikationsnät eller -tjänster som den hjälpare personalen använder, såsom försök att attackera det hjälplevererande landets system, ska Cybersäkerhetscentralen vid Kommunikationsverket underrättas om saken.

6 Information

Den myndighet som leder verksamheten sörjer för samordningen av den externa kommunikationen efter sina egna anvisningar för kommunikation. Vid behov sker samordningen tillsammans med statsrådets kansli. Statsrådets interna kommunikation sköts vid behov via lägescentralen vid statsrådets kansli, som producerar säkerhetsinformation i realtid och en lägesbild som grundar sig på information från behöriga myndigheter. Lägescentralen sammanställer information från olika myndigheter och öppna källor samt rapporterar till statsledningen och olika myndigheter på basis av den. Arbetet förutsätter gott samarbete mellan lägescentralen och ministerierna. I statsrådets kanslis anvisning till ministerierna (Jour- och larmarrangemang i statsrådet, 1491/60/2005) fastställs de förfaranden som gäller vid utbyte av information inom statsrådet.

Varje ministerium ansvarar för den egna kommunikationen och för samordningen av kommunikationen inom det egna förvaltningsområdet. Statsrådets kanslis kommunikationsavdelning ansvarar för regeringens och statsministerns kommunikation samt för samordningen av statsrådets kommunikation, särskilt i krissituationer och under undantagsförhållanden (se också statsrådets kanslis anvisning om statsförvaltningens kommunikation i krissituationer och under undantagsförhållanden (på finska, 1/2013).

Varje myndighet som deltar i verksamheten utför kommunikation på det sätt som överenskommit med den ledande myndigheten. Utrikesministeriet ansvarar för den kommunikation som riktas till de utländska beskickningar som ackrediterats i Finland och stödjer den kommunikation som riktas till utländska journalister och medier. Kommunikationsplanen bör definiera åtminstone följande omständigheter:

- kommunikationens prioritetsområden
- organiseringen och ansvarsfördelningen för kommunikationen på olika aktörsnivåer
- personresurser
- målgrupper och intressentgrupper
- nyckelmedier och nyckeljournalister
- kommunikationens metoder och kanaler

7 Rapportering och lärande av insatserna

Den myndighet som leder verksamheten definierar innehållet av den insatsrapport som beskriver verksamheten och ansvarar för att rapporter av de myndigheter som deltar i verksamheten samlas in efter att insatsen har avslutats. I avsnittet om värdnationsstödet ska följande omständigheter beskrivas:

- beskrivning av de olika skedena i processen för begäran om hjälp och om processens genomförande
- beskrivning av inreseprocessens genomförande
- beskrivning av verksamheten i olyckssituationen
- beskrivning av avresan
- rekommendationer och utvecklingsförslag

8 Processen för begäran om hjälp

8.1 Begäran om hjälp i uppgifter som gäller räddningsinsatser

Inrikesministeriet eller en behörig myndighet enligt avtal som ingåtts på basis av statsfördrag kan begära internationellt bistånd vid räddningsinsatser. Om regionala avtal har ingåtts på basis av statsfördrag, kan en regional behörig myndighet som nämns i avtalet begära eller lämna sådant internationellt bistånd som fastställts i avtalet. Den regionala behöriga myndigheten svarar då för kostnaderna.

Utöver det som har överenskommit mellan stater, kan inrikesministeriet på begäran av Europeiska unionen, en annan stat eller en internationell organisation besluta att vid räddningsinsatser lämna bistånd till utlandet, när detta är motiverat för att skydda människor, miljön eller egendom. Inrikesministeriet kan också vid behov vid räddningsinsatser begära internationellt bistånd från Europeiska unionen, en annan stat eller en internationell organisation. Enligt 48 § i inrikesministeriets arbetsordning är det räddningsöverdirektören som fattar beslut om givande och mottagande av internationellt bistånd. Jourhavande vid räddningsavdelningen informerar alltid inrikesministeriets ledning om begäran om hjälp och vid behov även andra förvaltningsområden och statsledningen. Inrikesministeriets process för begäran om hjälp vid räddningsinsatser presenteras i bilaga två (2).

Internationellt bistånd kan begäras exempelvis i situationer i vilka:

- de nationella resurserna för räddningsinsatser inte räcker till
- Finland inte har tillräckligt med nationellt kunnande för en uppgift
- det i utlandet finns särskilda resurser och särskilt kunnande för att lösa det aktuella problemet

Bistånd vid räddningsinsatser kan begäras av länder som deltar i EU:s civilskyddsmekanism, Förenta nationerna (FN) eller dess specialorganisationer och av NATO:s Euroatlantiska samordningscentral för räddningstjänst som ingår i organisationens civila verksamhet (Euro-Atlantic Disaster Response Coordination Centre, EADRCC), samt med stöd av de bi- och multilaterala statsfördrag som Finland ingått. Finland har ingått statsfördrag om bistånd vid räddningsinsatser med alla grannstater. Av de multilaterala avtal som Finland ingått i fråga om räddningsinsatser är det nordiska NORDRED-ramavtalet och avtalet om räddningstjänst inom Barentsområdet samt

avtalet om flyg- och sjöräddningssamarbete i den arktiska regionen särskilt viktiga avtal inom räddningstjänsten.

Kostnaderna för lämnande och mottagande av bistånd vid räddningsinsatser samt för beredskap för detta betalas från inrikesministeriets moment för specialanslag (förslagsanslag) när det är fråga om bistånd som lämnas eller mottas enligt räddningsöverdirektörens beslut.

8.2 Begäran om hjälp vid sjöräddningsinsatser

Sjöräddningslagen tillämpas på efterspaning och räddning av människor som är i fara på ansvarsområdet för sjöräddningen i Finland, på den akutvård som ges dem och på skötseln av den radiokommunikation som hänför sig till kritiska lägen (sjöräddningstjänst). I sjöräddningslagen föreskrivs om de myndigheter som inom sjöfarten ansvarar för radiokommunikation i säkerhetssyfte, om tillhandahållande av telemedicinsk rådgivning från läkare till fartyg, om maritim assistansservice, om krav på tillstånd för användning av vissa hjälpmedel för nödsignalering och om akutvårdstjänsten på havsområden.

Gränsbevakningsväsendet är ledande sjöräddningsmyndighet och svarar för organisation av sjöräddningstjänsten. Sjöräddningscentralen fattar utifrån ett mellanstatligt avtal eller en begäran av en främmande stat beslut om att ge till buds stående hjälp till utlandet i ett ärende som hör till området för sjöräddningstjänsten, när detta är nödvändigt för att rädda människoliv. Sjöräddningscentralen fattar också beslut om att begära hjälp från utlandet, när det är nödvändigt för att rädda människoliv.

Sjöräddningscentralen ska vid mottagande av internationell hjälp bistå utländska efterspanings- och räddningsenheter i tillstånds- och anmälningsärenden samt i motsvarande ärenden i anslutning till deras inresa i landet i enlighet med vad som särskilt föreskrivs om villkoren för inresa i landet eller vad som bestäms i internationella avtal som är bindande för Finland.

8.3 Begäran om hjälp vid bekämpning av fartygsolje- och fartygskemikalieskador

Enligt 4 § i lagen om bekämpning av oljeskador (1673/2009) har miljöministeriet hand om den allmänna ledningen, uppföljningen och utvecklingen av bekämpningen av oljeskador och fartygskemikalieolyckor. Enligt 26 § i lagen om bekämpning av oljeskador (1673/2009), de internationella avtalen om bekämpning av olje- och kemikalieskador som orsakas av fartyg (Avtalet för skyddet av Östersjön, dvs. HELCOM, det nordiska avtalet om samarbete vid bekämpning, dvs. Köpenhamnsavtalet, OPRC) och de bilaterala avtalen (Finland–Ryssland, Finland–Estland) är det Finlands miljöcentral SYKE som ansvarar för att begära internationellt bistånd samt för att lämna och ta emot bistånd.

Vid begäran om hjälp vid bekämpning av fartygsolje- och fartygskemikalieolyckor iakttas anvisningarna, kontaktpunkterna och meddelandebblanketten i volym 1 i HELCOM:s manual (det s.k. POLREP-formuläret). Jourhavande vid SYKE skickar begäran om hjälp som ett sådant formbundet POLREP-meddelande som definieras i HELCOM:s manual. Jourhavande vid SYKE skickar ett POLREP-meddelande för att underrätta dem som erbjuder hjälp om att hjälpen tas emot eller att hjälpen i fråga inte behövs för närvarande. Även Europeiska gemenskapen är avtalspart i HELCOM. Då bistånd begärs av EU eller av stater som ligger utanför Östersjöområdet förmedlar SYKE hjälpbegäran via larmsystemen (ERCC, CECIS) inom EU:s civil-

skyddsmekanism. Jourhavande vid SYKE avgör alla ärenden som gäller begäran om hjälp, tills SYKE fattar ett annat beslut om detta.

Bestämmelser om bekämpning av fartygsolje- och fartygskemikalieolyckor finns också i Europaparlamentets och rådets beslut (1313/2013/EU) om en civilskyddsmekanism för unionen. I artikel 14 i beslutet fastställs att vid en katastrof inom unionen, eller vid överhängande fara för en katastrof, som orsakar eller kan orsaka gränsöverskridande effekter eller som påverkar eller kan komma att påverka andra medlemsstater, ska den medlemsstat i vilken katastrofen har inträffat eller sannolikt kommer att inträffa utan dröjsmål anmäla detta till de medlemsstater som kan komma att beröras av katastrofen samt, när effekterna kan bli betydande, till kommissionen. Vid en katastrof som sannolikt kommer att leda till att en eller flera medlemsstater begär bistånd, ska den medlemsstat i vilken katastrofen har inträffat eller sannolikt kommer att inträffa utan dröjsmål anmäla detta till kommissionen, om det kan förväntas att en begäran om bistånd inges via ERCC, så att kommissionen vid behov kan informera övriga medlemsstater och aktivera de behöriga avdelningarna inom kommissionen.

Anmälan enligt punkterna 1 och 2 ovan ska, när så är lämpligt, göras via det gemensamma kommunikations- och informationssystemet för olyckor (CECIS).

8.4 Begäran om hjälp i nödsituationer som hotar hälsan

Begäran om hjälp genomförs vid behov i samarbete mellan utrikesministeriet och/eller inrikesministeriet, beroende på situationen. Enligt 38 § i hälso- och sjukvårdslagen kan staten medverka i upprätthållandet av den beredskap som behövs inom hälso- och sjukvården och i hanteringen av exceptionella situationer genom att finansiera sådan verksamhet som det av särskilda skäl är ändamålsenligt att finansiera med statsmedel. För verksamheten får social- och hälsovårdsministeriet utse och bemyndiga aktörer på riksnivå. Detta för det möjligt för en nationell aktör (HNS) att hämta finländska skadade personer också från utlandet. Social- och kriscentralen i Vanda bistår vid organiseringen av den psykosociala hjälpen för dessa patienter.

Samverkan som överskrider nationsgränserna i Norden har möjliggjorts med avtal mellan aktörer inom hälso- och sjukvården samt socialvården.³

³ Exempelvis 1) ett samarbetsavtal har ingåtts med Helse Finnmark (Norge) 9/2007. Utifrån avtalet bl.a. erbjuds samiskspråkiga medborgare i Finland specialiserade sjukvårdstjänster vid Helse Finnmark medan finskspråkiga medborgare i Finnmark erbjuds specialiserade sjukvårdstjänster i Lapplands sjukvårdsdistrikt. 2) har Lapplands sjukvårdsdistrikt, Länsi-Pohja sjukvårdsdistrikt, universitetssjukhuset i Uleåborg, Norrbottens läns landsting (Sverige) och Helse Nord (Norge) ingått ett avtal om gränssamarbete vid akutvård. Enligt avtalet är den första aktören inom gränssamarbetet vid stora olyckor eller i situationer i vilka en enskild medborgare befinner sig i livsfara den som bedöms ha den kortaste aktionsberedskapstiden med resurser som finns på andra sidan gränsen (ambulans eller helikopter). Avtalet tryggar särskilt markambulanstjänsterna mellan Sverige och Finland samt läkarhelikoptertjänster från Norge till Enontekis. 3) Inom primärvården har bl.a. Tornedalen haft en jourring Pello-Ylitornio-Övertorneå redan i flera års tid. Från 2010 har avtalet om jourverksamheten gällt mellan Pello och Övertorneå (dvs. Norrbottens läns landsting). Detta avtal gäller fram till den 31 december 2015.

9 Allmänna arrangemang för mottagande av internationellt bistånd

9.1 Arrangemang för mottagande av bistånd inom räddningsväsendet

I Finland omfattar värdnationsstödet följande strukturer:

- ledningscentralen för den myndighet som har ansvar för den allmänna ledningen (Local Emergency Management Authority, LEMA)
- ankomst- och avreseplats (Reception and Departure Center, RDC)
- samordningsgruppen för värdnationsstödet
- kontaktperson som stöd för varje internationell enhet (Liaison Officer)
- bas för de internationella grupperna (Base of Operations, BoO)

Förberedande åtgärder för ibruktandet av de strukturer som nämns ovan ska vidtas under den ledande myndighetens ledning när hjälp har begärts. Vid dessa åtgärder ska situationen och biståndets karaktär beaktas.

Den myndighet som leder räddningsinsatserna definierar tillsammans med jourhavande vid inrikesministeriets räddningsavdelning kvaliteten och mängden av det internationella bistånd som behövs. Utifrån detta bereder inrikesministeriets räddningsavdelning ett förslag till begäran om internationell hjälp. I beslutsförslaget definieras också sammansättningen av samordningsgruppen för värdnationsstödet och förbereds eventuella andra arrangemang som förknippas med mottagandet av biståndet.

Jourhavande vid inrikesministeriet förbereder tillsammans med områdets räddningsmyndighet de uppgifter som ska utföras för att organisera värdnationsstödet. Krishanteringscentret (CMC Finland), som är underställt inrikesministeriet, upprätthåller en databas över personer som är utbildade för uppgifter inom internationell räddningsverksamhet, som arbetar vid olika räddningsverk. Krishanteringscentret rekryterar vid behov medlemmar till samordningsgruppen för värdnationsstödet bland de personer som är utbildade för uppgifter inom internationell räddningsverksamhet. Om inrikesministeriet och den regionala räddningsmyndigheten anser att sakkunnig personal behövs, sköter Krishanteringscentret kontakterna och utrustar vid behov de sakkunniga enligt inrikesministeriets jourhavandes anvisningar. Frågor med anknytning till anställningar och avlöning handhas av räddningsverken och vid behov i samarbete med inrikesministeriet.

I situationer som kräver internationellt bistånd grundas en ledningscentral för räddningsavdelningen. Lägescentralen vid ledningscentralen tar bl.a. reda på personal- och materieförteckningarna för det internationella biståndet och skickar dem på förhand till det överenskomna gränsövergångsstället.

För att säkerställa en smidig ankomst och avresa samt för att samordna verksamheten grundas en ankomst- och avsecentral (Reception and Departure Center RDC). Centralen placeras på den plats där de internationella grupperna ankommer till landet, till exempel på flygplatsen. Om internationella räddningsenheter kommer till Finland från flera inreseställen, kan en egen mottagningscentral grundas vid varje inreseställe. Alternativt kan man grunda en centraliserad central. Samordningsgruppen för värdnationsstödet bistår vid behov i administrativa och kommunikationsmässiga uppgifter som anknyter till de internationella räddningsenheternas och räddningsmaterielens ankomst, insatser och avresa från Finland. Kostnaderna för samordnings-

gruppen för värdnationsstödet betalas från inrikesministeriets förslagsanslagsmoment.

Samordningsgruppen för värdnationsstödet anvisar varje enhet inom den internationella räddningsverksamheten en finländsk kontaktperson (Liaison Officer, LO). Kontaktpersonens uppgift är att fungera som den internationella enhetens stöd under hela den tid som insatsen tar. En mer ingående förteckning över kontaktpersonens uppgifter finns i bilaga tre (3). Räddningsverksamhetens ledare bestämmer de uppgifter till vilka de internationella grupperna används.

9.2 Mottagande av bistånd vid sjöräddningsinsatser

I Finland ingår följande strukturer i värdnationsstödet vid sjöräddningsinsatser:

- myndighet med allmänt ledningsansvar (ledningscentral)
- Sjøräddningsledare (Search and rescue mission co-ordinator, SMC)
- Ledare på olycksplatsen (On-scene co-ordinator, OSC)
- Koordinator för flygverksamheten (Aircraft co-ordinator, ACO)

Utländska sjöräddningsenheter som ankommer för att delta i sjöräddningsuppgifter anmäler sig enligt de instruktioner som de fick i anslutning till larmet. I allmänhet görs denna anmälan till den sjöräddningsledningscentral som leder uppdraget, men på separat överenskommelse kan enheterna också anmäla sig direkt till ledaren på olycksplatsen (OSC) eller till koordinatören för flygverksamheten (ACO).

Gränsbevakningsväsendet kommer överens med de utländska sjöräddningsenheterna om det underhåll och andra underhållsarrangemang som de behöver.

9.3 Mottagande av bistånd vid bekämpning av fartygsolje- och fartygskemikalieskador

Vid mottagande av bistånd iakttas HELCOM-manualen. Till sjöss ansluter sig fartygen direkt till bekämpningsinsatsen. Då insatsen utförs på internationellt vatten räcker det med att det bistående fartyget underrättar ledaren för sjöverksamheten om den uppskattade tidpunkten för ankomsten till målet. Sjöverksamhetens ledare meddelar då fartyget dess exakta position i bekämpningsflottan. Om bekämpningen utförs på Finlands territorium ankommer bekämpningsfartygen via gränsövergångsställen för sjötrafik. I enlighet med HELCOM-manualen placerar den bistående myndigheten en kontaktperson på värdnationens ledningsfartyg.

Bistående flygplan ankommer till landet via ett gränsövergångsställe. Flygverksamhetens ledare utarbetar luftfarkosternas flygtidtabeller och övriga tidtabeller. Finlands miljöcentral (SYKE) sköter om praktiska ärenden som gäller planets besättning och materielen i samarbete med gränsbevakningsväsendet. Materiel- och utrustningshjälp från utlandet tas emot av SYKEs representant eller ett speditönsföretag som SYKE anlitar.

Om en internationell specialsakkunnig anländer för att bistå SYKE, kan man separat avtala om att SYKE ordnar allt praktiskt stöd, såsom inkvartering, måltider osv. samt möter personen på inresestället.

Vid bekämpning av fartygsolje- och fartygskemikalieskador kan internationella materiel- och personalresurser som SYKE begär också styras som resurser till räddnings-

verket, varvid räddningsverket iakttar sitt eget förfarande för att organisera värdnationsstödet.

9.4 Mottagande av bistånd i nödsituationer som hotar hälsan

Europaparlamentets och rådets beslut om en civilskyddsmekanism för unionen (1313/2013/EU) omfattar akuta hälsokriser. I Finland är det kommunerna och samkommunerna som producerar tjänster inom social- och hälsovården för invånarna. De har beslutsrätt om social- och hälsovårdsverksamheten på sina områden. När de begär hjälp tillämpar de sådana avtal som de ingått. Detta innebär att de under normala förhållanden också har rätt att besluta om mottagande av bistånd på sina områden. Social- och hälsovårdsministeriet kan stöda dessa arrangemang. Med stöd av 86 § i beredskapslagen kan social- och hälsovårdsministeriet och det lokala regionförvaltningsverket under undantagsförhållanden ålägga producenter och verksamhetsenheter inom hälso- och sjukvården särskilda skyldigheter.

Vid mottagande av bistånd ska man beakta att yrkesutbildade personer inom hälso- och sjukvården som vill arbeta i Finland måste ha tillstånd av Valvira.

Föreskrifter om produkter och utrustning för hälso- och sjukvård ges i lagen om produkter och utrustning för hälso- och sjukvård (629/2010). I läkemedelslagen (1987/395) regleras bland annat de instanser som får importera läkemedel till Finland. Med stöd av Statsrådets förordning om personlig införsel av läkemedelspreparat till Finland (1088/2002) är det tillåtet att till Finland införa en mängd läkemedel som motsvarar tre månaders förbrukning. Detta gäller inte läkemedel som behövs för yrkesutövande.

Med tanke på betydande störningssituationer har social- och hälsovården i samarbete med Försörjningsberedskapscentralen upprättat lager av medicinsk utrustning, material och läkemedel som kan användas då bistånd tas emot i Finland.

10 Verksamhet i olyckssituationer

10.1 Verksamhet vid räddningsinsatser

Som ledare för räddningsverksamheten fungerar en nationell ledare för räddningsverksamhet som kommer från det räddningsområde där olyckan eller tillbudet har uppstått (räddningslagen (379/2011) 34 §). Den praktiska ledningsverksamheten på räddningsverkens verksamhetsområden i Finland iakttar de principer och strukturer som man på förhand planerat och övat på respektive område. Att internationella aktörer kommer med antingen som medverkande i ledningsverksamheten eller som underställda ledningsverksamheten ska beaktas i planerna för respektive räddningsområde.

I Finland har räddningsverksamhetens ledningscentral (LEMA) i första hand ansvaret för samordningen av de internationella enheterna (On-Site Operations Coordination Centre OSOCC:s uppgifter). Om man i undantagsfall beslutat att en separat samordningscentral (OSOCC) grundas för samordning av det internationella biståndet, bemannas samordningscentralen utifrån den förteckning över personal som utbildats för internationell räddningsverksamhet som CMC för. Om statens egna resurser är i användning eller om strukturerna har slagits ut till följd av katastrofen är det möjligt att grunda en samordningscentral som bemannas med internationell personal.

Räddningsverken ska i samarbete med kommunerna och de organisationer som är verksamma i området förbereda sig för långvariga olyckssituationer där räddningsverkens egna resurser får stöd genom internationellt bistånd vid räddningsinsatser. De nödvändiga planerna kan ingå i räddningsområdenas planer för storolyckor, samverkan och beredskap.

Då en störning inträffar ska förberedelserna av arrangemangen påbörjas senast när beslut om att begära internationellt bistånd fattas, och arrangemangen ska motsvara det internationella biståndets kvalitet. Det stöd som räddningsverken ger till de internationella enheterna kan förutsättas omfatta ramar för stödfunktioner såsom inkvartering, bespisning, bränsleförsörjning, transporter och logistik. Mer ingående information om de arrangemang för mottagande av internationellt bistånd som väntas av räddningsverken finns i bilaga fyra (4).

10.2 Beredskapsåtgärder och verksamhet vid sjöräddningsinsatser

10.2.1 Sjøräddningsledare (SMC)

Sjøräddningsledaren (Search and rescue mission co-ordinator, SMC) är en gränsbevakningsman som arbetar i sjöräddningscentralen och som utbildats särskilt för denna uppgift och som har till uppgift att leda spanings- och räddningsverksamhet.

Sjøräddningsledaren fastställer graden av kritiskt läge och ansvarar för att de enheter som används för uppdraget blir larmade. Han leder och samordnar i sjöräddningsdistriktet de i efterspanings- och räddningsverksamheten deltagande enheternas verksamhet genom att beordra deras uppgifter och ge behövliga order, instruktioner och upplysningar samt upprätthålla deras verksamhetsförutsättningar och inkalla ytterligare resurser om läget kräver det. Sjøräddningsledaren fattar beslut om att avbryta och avsluta efterspanings- och räddningsoperationerna samt om att befria enheter som beordrats till efterspanings- och räddningsuppdraget.

10.2.2 Ledare på olycksplatsen (OSC)

Ledaren på olycksplatsen (On-scene co-ordinator, OSC) har till uppgift att underställd sjöräddningsledaren leda och samordna efterspanings- och räddningsverksamheten i området där olyckan inträffat.

Sjøräddningsledaren kan vid behov också utse en annan ledare på olycksplatsen som har till uppgift att underställd sjöräddningsledaren leda och samordna efterspanings- och räddningsverksamheten utanför det olycksdrabbade fartyget på olycksplatsen.

Den person som utses till ledare på olycksplatsen ska vara en tjänsteman som är väl insatt i uppgiften. I brådskande fall, när det är nödvändigt för räddande av människoliv, kan till OSC temporärt också utses någon annan person som är förmögen att utföra uppdraget än en tjänsteman.

10.2.3 Koordinator för flygverksamheten (ACO)

ACO (Aircraft co-ordinator)-verksamhet kräver specialkunskaper om flygverksamhet. Syftet med verksamheten är att samordna luftfartygen effektivt på ett sätt som har en klart förbättrande effekt på flygräddnings- och räddningsverksamheten. Metoderna bygger på avancerade förfaranden.

I Finlands ACO-modell får räddningsledaren bistånd vid sjöräddningens ledningscentral av en tjänsteman vid gränsbevakningsväsendet som fått utbildning i ACO-verksamhet och som har fungerande modeller för räddningsledning och förutsättningar för verksamhet som ledare. Till hans hjälp larmas ACO-utbildad flygledningspersonal från Finavia. Om det finns två koordinatörer för flygverksamhet ska man sträva efter att de arbetar som arbetspar. I vissa specialsituationer kan ACO fungera på olycksplatsen.

Ledning av sjöräddningsinsatser bygger på internationella konventioner, samt på nationell nivå på sjöräddningslagen och -förordningen. Dessa normer har kompletterats med inrikesministeriets sjöräddningsinstruktion som finns på internetadressen www.raja.fi/SAR.

Beredskapsåtgärderna för sjöräddning utgörs i enlighet med principerna i samarbetsplanen för beredskap inför marina flertypsolyckor (MoMeVa). Den gällande MoMeVa-anvisningen finns på webbplatsen www.raja.fi/SAR.

10.3 Beredskapsåtgärder och verksamhet vid fartygsolje- och fartygskemikalie-situationer

Vid fartygsoljeskador leds bekämpningsarbetet av en ledare för bekämpningsarbetet som utsetts av Finlands miljöcentral (SYKE), om det är SYKE som med stöd av lagen om bekämpning av oljeskador (1673/2009) ansvarar för bekämpningen eller har tagit ansvaret för bekämpningen. Bekämpningsarbetet vid fartygskemikalieolyckor leds av en ledare för bekämpningsarbetet som utsetts av SYKE. SYKE ställer den nödvändiga personalen, materielen och utrustningen till ledarens förfogande.

Om myndigheter från flera områden (inkl. internationellt bistånd) deltar i bekämpningen, fungerar ledaren för bekämpningsarbetet som allmän ledare. Han ansvarar för upprätthållandet av lägesbilden, fördelningen av uppgifter till olika verksamhetsgrenar och för samordningen av verksamheten. Ledaren för bekämpningsarbetet kan också bilda en ledningsgrupp som består av representanter för olika myndigheter och kalla experter till sin hjälp.

När SYKE konstaterar att de inhemska person- eller materielresurser som centralen har till sitt förfogande inte räcker till för att bekämpa skadan, begär SYKE internationellt bistånd på det sätt som avtalas i HELCOM-manualen. Ledaren för bekämpningsarbetet fattar beslut om kvaliteten och mängden av det bistånd som tas emot. Vid behov fattar han beslutet i samarbete med ledaren för sjöverksamheten. Via ledningsgruppen för bekämpningsarbetet förmedlas informationen om att bistånd har begärts och om behov och andra arrangemang i anslutning till detta till alla instanser som medverkar i bekämpningsarbetet.

SYKE sköter om att organisera det proviant-, vatten-, bränsleunderhåll och liknande underhåll som de internationella grupperna behöver samt för organiseringen av person- och materieltransporter. Arrangemangen utförs enligt ad hoc-principen och tjänsterna har inte konkurrensutsatts på förhand. Detta gäller också tillfällig lagring av materiel som sannolikt ordnas genom handräckning från försvarsmakten.

10.4 Beredskapsåtgärder och verksamhet i nödsituationer som hotar hälsan

Det nordiska hälsoberedskapsavtalet av den 14 juli 2002 förbereder och utvecklar förmågan att hantera kriser och katastrofer, som t.ex. naturkatastrofer och händelser (olyckor och terrorhandlingar) med bl.a. radioaktiva, biologiska och kemiska ämnen.

Detta omfattar de situationer som inte har upptagits i andra nordiska multi- eller bilaterala avtal. Samarbetet omfattar förberedelser av beredskapsåtgärder och assistans till de stater som undertecknat avtalet. Avtalet kompletterar de nordiska avtalet om samarbete inom räddningsområdet som undertecknades den 20 januari 1989. Avtalet ålägger de nordiska länderna att på uppmaning ge varandra assistans så långt det är möjligt efter bestämmelserna i avtalet, informera, främja samarbetet, erbjuda möjligheter till erfarenhetsutväxling (observatörer på övningar), verka för att utveckla samarbetet och informera varandra om relevanta förändringar i beredskapssystemen.

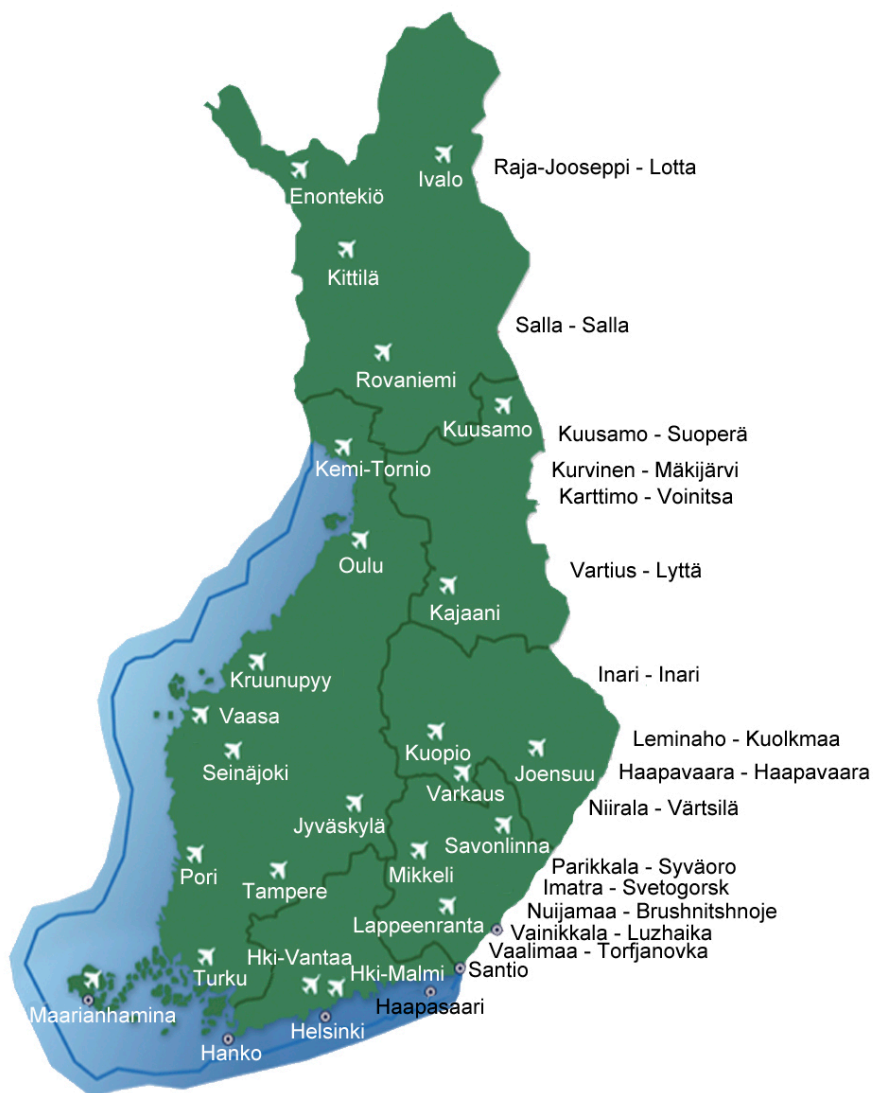
Syftet med Europaparlamentets och rådets beslut om allvarliga gränsöverskridande hot mot människors hälsa (1082/2013) är att genom samarbete och samordning uppnå bättre beredskap för förebyggande och kontroll av spridningen av allvarliga sjukdomar. Beslutets tillämpningsområde omfattar biologiska hot, såsom hot som förknippas med smittsamma sjukdomar och biotoxiner, samt hot av miljöursprung och kemiska hot mot hälsan. Bestämmelserna i beslutet gäller uppföljningen av dessa hot mot hälsan, systemet för tidig varning, riskbedömning, bekämpning och beredskapsplanering samt metoderna för samarbete och samordning mellan olika instanser.

De internationella grupper som medverkar i räddningstjänsten är alltid underställda Finlands myndigheter. Räddningsväsendet är allmän ledare vid räddningsinsatser. Social- och hälsovården stöder räddningsverksamheten underställd sin egen ledning. Om det är fråga om en akut hälsokris, såsom en pandemi, har hälsovårdsmyndigheten ledningsansvaret. Akutvårdstjänsten leds av områdets sjukvårdsdistrikt, som också har ansvaret för tjänsten. Specialupptagningsområdenas akutvårdscentraler har i uppgift att samordna anvisningarna och funktionerna regionalt och nationellt samt att organisera akutvårdsläkarverksamheten. Social- och hälsovården inklusive akutvården är underställd social- och hälsovårdsministeriets strategiska ledning.

År 2014 utarbetades ett samverkansavtal om beredskap och första hjälpenverksamhet mellan social- och hälsovårdsministeriet och Finlands Röda Kors. FRK samordnar VAPEPA:s stöd till myndigheterna. Finlands Röda Kors samordnar även eventuellt bistånd som Internationella Röda Korset ger i Finland.

BILAGOR

BILAGA 1: Gränsövergångsställen

Gränsövergångsställen vid landgränsen mellan Finland och Ryssland

Gränsövergångsställen vid landgränsen mellan Finland och Ryssland är Imatra, Kuusamo, Niirala, Nuijamaa, Rajajooseppi, Salla, Vaalimaa, Vainikkala och Vartius. Vainikkala är endast avsett som gränsövergångsställe för järnvägstrafik.

Tillfälliga gränsövergångsställen är Haapovaara, Enare, Karttimo, Kurvinen, Leminahö och Parikkala.

Gränsövergångsställen inom flygtrafiken

Gränsövergångsställen inom flygtrafiken är flygplatserna i Björneborg, Enontekis, Helsingfors-Malm, Helsingfors-Vanda, Ivalo, Joensuu, Jyväskylä, Kajana, Karleby-

Jakobstad, Kemi-Torneå, Kittilä, Kuopio, Kuusamo, Mariehamn, Nyslott, Rovaniemi, S:t Michel, Seinäjoki, Tammerfors-Birkala, Uleåborg, Varkaus, Vasa, Villmanstrand och Åbo.

Helsingfors-Årtholmen är ett gränsövergångsställe avsett endast för helikoptrar.

Sjöbevakningsstationerna på Åland samt i Hangö, Kotka, Porkala och Sveaborg är gränsövergångsställen avsedda endast för flygplan som endast kan starta och landa på i vattnet.

Gränsövergångsställen inom sjötrafiken

Gränsövergångsställen inom sjötrafiken för andra fartyg än sådana fritidsfartyg som avses i gränsövergångsförordningen är hamnarna i Björneborg, Borgå, Brahestad, Dalsbruk, Eckerö, Ekenäs, Euraåminne, Fredrikshamn, Färjsundet, Förby, Hangö, Haukipudas, Helsingfors, Ingå, Jakobstad, Kalajoki, Karleby, Kaskö, Kemi, Kimito, Kotka, Kristinestad, Kyrkslätt, Lovisa, Långnäs, Mariehamn, Nuijamaa, Nystad, Nådendal, Pargas, Pojo, Pärnå, Raumo, Salo, Sastmola, Sibbo, Torneå, Uleåborg, Vasa, Villmanstrand och Åbo.

Gränsövergångsställen inom sjötrafiken för sådana fritidsfartyg som avses i gränsövergångsförordningen är sjöbevakningsstationerna på Åland samt i Aspö, Hangö och Sveaborg samt Nuijamaa hamn och Santio.

BILAGA 2: Processen för begäran om bistånd i situationer som ingår i räddningsväsendets område

Enligt 38 § i räddningslagen fattar inrikesministeriet beslut om att lämna eller begära bistånd, om inte annat föranleds av avtal. Ledaren för räddningsverksamheten tar kontakt med jourhavande vid inrikesministeriets räddningsavdelning. Jourhavande vid inrikesministeriets räddningsavdelning informerar ledaren för räddningsverksamheten om tillgängliga internationella enheter (bland annat om räddningsmoduler som registrerats i EU:s civilskyddsmekanism). Ledaren för räddningsverksamheten definierar kvaliteten och mängden av den hjälp som behövs. Information om det internationella bistånd som erbjuds ankommer till inrikesministeriet. Jourhavande vid inrikesministeriets räddningsavdelning föredrar erbjudandena om bistånd för ledaren, som i samarbete med räddningsavdelningens jourhavande fastställer vilka erbjudande om bistånd fortfarande är aktuella i situationen. Jourhavande vid inrikesministeriets räddningsavdelning föredrar förslagen till godkännande av erbjudandena för räddningsöverdirektören vid inrikesministeriet, som fattar beslut om att begära bistånd.

Räddningsöverdirektören fattar också beslut om vilket avtal som tillämpas vid begäran om hjälp. Inom inrikesministeriets förvaltningsområde finns flera bi- och multilaterala avtal om begäran om internationellt bistånd som innehåller bestämmelser bland annat om begäran om bistånd.

Barentsavtalet

Finland har i enlighet med Barents euroarktiska avtal (FördrS 22 och 23/2012) en informationsskyldighet som innebär att Finland utan dröjsmål ska meddela om sådana olyckor på sitt territorium som har eller kan ha negativa konsekvenser för en annan avtalsparts befolkning eller territorium. Ledaren för räddningsverksamheten kan omedelbart ge en tidig varning (early warning) via Uleåborgs nödcentral. Utöver detta ska inrikesministeriets jourhavande underrättas om saken. Enligt Barents euroarktiska avtal kan en behörig statlig myndighet, dvs. inrikesministeriet, eller behöriga regionala och lokala myndigheter begära bistånd.

NORDRED-avtalet

Med stöd av NORDRED-avtalet begär ansvarsmyndigheten bistånd direkt av en behörig myndighet i en annan stat.

EU:s civilskyddsmekanism

Om det i unionen sker eller omedelbart hotar ske en katastrof som orsakar eller kan orsaka gränsöverskridande effekter eller som sannolikt leder till en begäran om bistånd ska [jourhavande vid inrikesministeriets räddningsavdelning] omedelbart underrätta medlemsstater som eventuellt lider skada om situationen. Då man överväger att begära bistånd ska kommissionen underrättas om situationen. Den egentliga begäran om bistånd lämnas av jourhavande vid inrikesministeriets räddningsavdelning efter räddningsöverdirektörens beslut. Begäran lämnas över det gemensamma nödkommunikations- och datasystemet (CECIS).

NATO Euroatlantiska räddningstjänsten

Efter beslut av överdirektören lämnar [inrikesministeriets jourhavande] begäran om bistånd till NATO:s samordningscentral för den euroatlantiska räddningstjänsten (EADRCC).

Bilaterala avtal

Enligt de bilaterala statsfördragen kan en behörig myndighet ingå avtal om att lämna eller motta internationellt bistånd på det sätt som fastställts i ett avtal. Behöriga myndigheter är inrikesministeriet och räddningsverken. Om ett räddningsverk har ingått ett regionalt avtal, kan räddningsverket begära eller lämna bistånd vid räddningsinsatser på det sätt som fastställts i avtalet. Om räddningsverket begär eller lämnar bistånd vid räddningsinsatser enligt ett avtal, svarar verket också för kostnaderna. När räddningsverket lämnar eller mottar bistånd vid räddningsinsatser enligt ett bilateralt avtal, ska jourhavande vid inrikesministeriets räddningsavdelning informeras om detta.

Avtal om flyg- och sjöräddningssamarbete i den arktiska regionen (FördrS 2–3/2013).

I avtalet fastställs inom vilket område var och en av avtalsparterna sköter räddningsinsatserna. Finlands område avgränsas av riksgrensarna och norra polcirkeln. I en nödsituation inleder parterna räddningsinsatser inom sitt eget område och informerar de övriga parterna om situationen. I avtalet finns bestämmelser om behöriga myndigheter och samarbetsarrangemang, till exempel om att begära bistånd och genomföra operationer.

Parter i avtalet är Kanada, Danmark, Finland, Island, Norge, Ryssland, Sverige och USA.

BILAGA 3: Kontaktpersonens minneslista för räddningsväsendets uppgifter

Innan de internationella räddningsenheterna kommer till Finland utreder kontaktpersonen följande uppgifter:

- Samlingspunkt och -plats
- Övriga ankommande internationella enheter
- Finns det en ankomst- och avresecentral (RDC)
- Kontaktinformation (ledningcentralen för den myndighet som har ansvar för den allmänna ledningen, ledaren för räddningsverksamheten, RDC:s kontaktperson)
- Kommunikationsutrustning
- Kreditkort
- Nationell lägesbild
- Arrangemangen och informationsmaterialet för informationsmötet
- Kartor över olycksområdet och BoO

Efter att de internationella räddningsenheterna ankommit till RDC ordnar kontaktpersonen ett informationsmöte för de internationella räddningsenheterna. På mötet behandlas följande frågor:

- Den allmänna situationen
- Uppgifter om olycksområdet och befolkningen på området
- Kommando- och ledningssystem
- Rollen för samordningsgruppen för värdnationsstödet
- Kommunikationssystemet
- Säkerhetsöversikt och godkännande av säkerhetsplanen
- Kontakterna med medierna
- Samordningen av verksamheten och administrationen av BoO
- Förteckning över den internationella enhetens behov och önskemål

Under insatserna stöder kontaktpersonen den internationella räddningsenheten bland annat genom att:

- Ge logistiskt stöd
- Förmedla meddelanden mellan den internationella räddningsenheten och ledningcentralen
- Stöda etableringen av kontakter mellan de internationella enheterna och lokala räddningsaktörer
- Fungera som kontaktperson för lokala myndigheter
- Rapportera om enhetens verksamhet till ledningcentralen

När insatserna slutförs stöder kontaktpersonen den internationella enheten bland annat i följande ärenden:

- Tullformaliteter
- Slutförande av rapporten över kommanderingen

BILAGA 4: Arrangemang för lämnande av värnationsstöd som räddningsverken ska vidta när internationellt bistånd tas emot

Innan det internationella biståndet ankommer borde åtminstone frågor besvaras:

1. Nödvändiga kontaktuppgifter
2. Antalet ankommande enheter
3. Det ankommande materialets kvalitet och mängd
4. Lagerlokaler som behövs
5. Inreseställen
6. Inreseställen då enheternas utrustning kompletteras e.d.
7. Grundande av en ankomst- och avresecentral
8. Gränsövergångsarrangemang
9. Visumarrangemang - inbjudningsbrev - resedokument
10. Inreseformaliteter
11. Tullformaliteter
12. Undantag i tullformaliteterna och beskattningen
13. Importformaliteter för kommunikationsutrustning, fordon, fartyg, läkemedel, farliga ämnen, valuta, blodpreparat, spaningshundar och konsumtionsvaror (proviant, bränsle, olja)
14. Information till kontaktpersonen (lägesbilden, informationsmaterialet)
15. Transport från inresestället till olycksområdet
16. Samlingspunkt och -plats
17. Formaliteterna för förnyande eller förlängning av personalens anställningar
18. Möjligheter att hyra fordon
19. Försäkringarnas täckning av fordon/utrustning
20. Tillgången/priset på bränsle
21. Tillgången på tryckgas
22. Inkvartering, tvättmöjligheter, toaletter, duschar
23. Möjligheter till bespisning
24. Rent vatten
25. El
26. Kartor
27. Enheternas interna kommunikation (frekvenser, tekniska krav osv.)
28. Uppförande av antenner för telekommunikation
29. Uppkoppling till telefonnätet
30. Uppkoppling till internet
31. Gottgörelseförfaranden
32. Banktjänster/kreditkort
33. Tillgång till personliga tjänster för välmående
34. Tillträde till olycksområdet
35. Behov av kontorslokaler och kontorsutrustning
36. Säkerhetsarrangemang
37. Fastighetsunderhållstjänst
38. Mekanikertjänster eller lokaler

39. Lagring av utrustning
40. Kyllagring
41. Anställning av lokal personal
42. Tolkningstjänster
43. Hälsotjänster/tandläkartjänster
44. MEDEVAC
45. Miljölagstiftning som påverkar arbetet
46. Hantering av avfall/avloppsvatten
47. Enheternas lagstiftningsmässiga ställning (läkare)
48. Tillfälliga arbetstillstånd, tillståndsförfaranden för tillfälligt yrkesutövande i brådskande ordning
49. Juridiska ansvarsfrågor
50. Förfaranden i anslutning till pressen
51. Rapporteringshandlingar

Följande omständigheter borde vara färdigt organiserade när enheterna kommer till Finland:

- Radiofrekvenser
- Kommunikationsanvisningar (begrepp, system och begränsningar)
- Transporter
- Bränsleförsörjning (även för helikoptrar och flygplan)
- Kartor över olycksområdet och BoO
- Eventuell poliseskort till olycksplatsen
- Medicinskt stöd
- Eventuell inkvartering och bespisning
- Eventuell tolk

På RDC bör följande omständigheter vara organiserade:

- RDC är klart utmärkt och de ankommande enheterna kan hitta lätt fram till den
- Registrering när internationella räddningsenheter och deras utrustning ankommer till landet och avgår från landet
- Vänteområde för ankommande enheter
- Samla in information om inreseformaliteter och assistera vid dem
- Flygplatslogistik som gäller hantering av laster och placering av dem på flygplan
- Transport av de internationella enheterna och deras utrustning till olycksområdet/BoO
- Tillgång till bränsle
- Tillgång till uppdaterad information om olyckan

BILAGA 5: Kontaktinformation

Kommunikationsverket

Kommunikationsverkets alla kundtjänstnummer och öppettider finns på adressen:
<https://www.viestintavirasto.fi/viestintavirasto/yhteystiedot/asiakaspalvelunumerot.html>

Cybersäkerhetscentralen

Cybersäkerhetscentralens CERT-funktion vid Kommunikationsverket
E-post: cert@ficora.fi

krypteringsnycklar:

<https://www.viestintavirasto.fi/tietoturva/viestintavirastontietoturvapalvelut/cert-fi.html>

telefon (24/7): 0295 390 800

Telefonnummer till cybersäkerhetscentralens kundtjänst: 0295 390 230

Frekvensförvaltning

Kommunikationsverket Frekvensförvaltning

E-post: radiotaajuudet@ficora.fi

Radiofrekvenser och -tillstånd, kundtjänst: 0295 390 240 Radiostörningar och övervakning av användningen av frekvenserna: 0295 390 241 Frekvensförvaltningen har inget 24/7-journummer.

Sisäministeriö PL 26, 00023 Valtioneuvosto

Inrikesministeriet PB 26, 00023 Statsrådet

www.intermin.fi

SISÄMINISTERIÖ
INRIKESMINISTERIET